

For første gang i Landsforbundets historie, afholdt man i 1988 en landslejr for pilte, kaldet "PILT-IADE" eller Piltelandsstævne.

Årsagen skulle findes i den debat, der gennem længere tid havde stået på i FDF/FPF, for fakta var jo, at med fem år mellem landslejrene, var der flere årgange FDF/FPFere, der ikke ville få lejlighed til at opleve en landslejr som væbnere. Det med de fem år stod ikke til at ændre. Derfor besluttede man i 1987 at gå videre med de skitser om en piltelandslejr, man havde puslet med gennem et stykke tid.

Og hvad skulle man så lave på sådan en "landslejr for pilte"? Der var stor enighed om, at det skulle være en lejr på under en uge og lejrpladser og fællesfaciliteter skulle holdes på et niveau der blot dækkede de nødvendige behov. Altså ikke noget med store pionerarbejder i den høje "væbnerkvalitet". Småt - men godt!

Fem dages samvær med 6.000 pilte der sprudlede, boblede, sang og legede og sugede en stor landslejroplevelse til sig. Formålet med lejren var opfyldt - og deltagerantallet på den efterfølgende landslejr satte rekord. Måske havde piltene fået blod på tanden?

Legen der bryder grænser

Piltiade 1988

I 1987 blev der nærmest spontant udarbejdet nogle omrids for et eventuelt stort arrangement for piltene. Det skete ud fra den løbende diskussion om, hvad FDF kunne gøre for de mange piger og drenge, der aldrig ville få oplevelsen af en landslejr. Det med de fem år mellem landslejrene stod ikke til at ændre. Sådan havde det altid været. Bortset fra en gang. Julsølejren »Fri så det mærkes" i 1976 fandt sted kun fire år efter den forrige. Det var den første landslejr i FDF/FPF. FPFs »blomsterlejr« på Vork fandt sted i 1970, men pigerne skulle ikke vente syv år, hvorfor året 1976 blev valgt.

Forberedelserne tager et landslejrudvalg fat på et par år før, og som det blev antydnet var man næsten ikke færdige med at pakke ned fra den forrige lejr, før der skulle pakkes ud igen!

Så midt i lige dele af de gamle og nyere traditioner plus et tændt lys af det helt nye, blev det vedtaget at prøve med et stort piltelandsstævne på Sletten i sommeren 1988. Den skulle for det første være af kortere varighed, inden for en uge. For det andet måtte den kun byde på fællesfaciliteter af absolut nødvendighed. Lejrpladser så enkelt og effektivt som muligt - ikke noget med den høje »væbnerstandard«.

Småt - men godt!

I Piltiadeklubben Danmark, som kredsens piltelklasser havde meldt sig ind i, blev de inspireret og vejledt. Der blev arrangeret fortræningsweekends og eksperimenteret med madlavning og overnatning i telte. Vist nok til nogen forundring for væbnerne!

Under lejren var Eneboerens Hule ramme for en senior-sommerlejr; stævnets seniorservice med løsning af praktiske opgaver som maduddeling, vagttjeneste, toilettømning og hjælp ved afvikling af de mange aktiviteter for lejrdelegerne.

Fem dages samvær med seks tusinde piltel, der sprudlede, boblede, sang og legede og sugede en stor landsforbundsoplevelse til sig. Efter den oplevelse, var ingen i tvivl om FDF/FPFs berettigelse som børnearbejde! Og det hele passede som fod i hose til den arbejdsplan, man var i gang med. Den handlede netop om legen, der kan bryde de grænser ned, som vi normalt omgiver os med. Grænser mellem børn og voksne, grænser mellem kønnene, grænser mellem ung og gammel, grænser mellem sociale lag, grænsen mellem fornuft og fantasi. Legen, som den blev oplevet på piltelandsstævnet, var ikke tidsfordriv, men meningsfyldt og lærerig - og fordi den hjalp de 9-11årige gennem mange strabadser.

Der var noget nyt i gære, og det stod lysende klart, at piltelandsstævner var det helt rigtige. Den positive indvirkning på kredsarbejdet var til at føle på. Den følgende væbnerlandslejr i 1991 kom til at sætte rekord rent deltagermæssigt med 14.000 børn og unge.

Aldrig før eller siden havde så mange væbnere været på landslejr!

*Fra "Fri så det mærkes"
af Børge Schmidt.*